

РЕШЕНИЕ

№ 1810

гр. Пловдив, 22.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Доника Ил. Тарева Пехливанова

при участието на секретаря Елена Ив. Дженева
като разгледа докладваното от Доника Ил. Тарева Пехливанова
Административно наказателно дело № 20225330202691 по описа за 2022 година

взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Обжалван е Електронен фиш серия К № 4722955, издаден от ОД на МВР, гр. Пловдив, с който П. Н. Л., с ЕГН: *****, в качеството му на *** на ***, с ЕИК: ***, е санкциониран с административно наказание ГЛОБА в размер на 50.00 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Жалбоподателят, П. Н. Л., представляван от адв. П., оспорва законосъобразността на обжалвания ЕФ и моли същият да бъде отменен. Претендират се и разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, ОД на МВР Пловдив, оспорва основателността на така депозираната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендират се и разноски за юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява следното:

На 06.04.2021 г. в 13.06 часа, в гр. Раковски, на ул. „Шишманско шосе“ № 13, посока с. Шишманци, е било заснето извършено нарушение за скорост с МПС марка „***“, с рег. № ***, установено с АТСС TFR1-M 648, като при

разрешена скорост от 50 км/ч. е установена скорост от 64 км/ч., след отчитане на толеранс на измерената скорост от 3 км/ч. или превишение на разрешената скорост с 14 км/ч. По делото е установено, че собственик на горепосоченото МПС е ***, *** от Л.Н.Л. и П. Н. Л.. Именно по отношение на последния за така констатираното нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП, е била наложена глоба в размер на 50 лева.

Тази фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от писмените доказателства по делото, които съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП, се ползват с доказателствена сила и които съдът възприема и кредитира като обективни и непротиворечиви.

Правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което същата е допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава определените стойности на скоростта в km/h, които за пътно превозно средство от Категория Б за населеното място е 50 км. ч., извън населено място – 90 км. ч., а по автомагистрала – 130 км. ч., а според ал. 2 когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. По силата на чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП (*в редакцията □ към датата на извършване на нарушението*), за превишаване на разрешената скорост в населено място от 11 km/h до 20 km/h е предвидена глоба в размер 50 лв. Следователно, деянието, за което е наложено на административно наказание е обявено от закона за **наказуемо**.

Тук следва да се посочи, че неправилно от страна на процесуалния представител на жалбоподателя е посочено, че **правната квалификация на деянието** следва да се обвърже с нормата на чл. 2 на чл. 21 ЗДвП, доколкото е видно, че се касае до общо ограничение на скоростта в населено място, а не се касае за ограничение, различно от посоченото в ал. 1 на чл. 21 ЗДвП. Визираният от адв. П. пътен знак Д11, посочен в назначена по делото

експертиза не касае въвеждането на специално ограничение за скорост, а начало на населено място. В тази връзка наведеният довод се основава на некоректно тълкуване на СТЕ.

При извършената служебната проверка Съдът констатира, че обжалваният ел. фиш съдържа реквизитите по чл. 189, ал. 4 ЗДвП – посочени са данните за териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационният номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срокът, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. От представените по делото доказателства се установява, че електронният фиш е бил **издаден и връчен по установения за това в закона ред**.

Тук следва да се посочи, че дадено в ЕФ описание на мястото на извършване на нарушението е описано в достатъчна степен, така че да се разбере къде се твърди да е извършено твърдяното нарушение и в тази връзка съдът оценя като неоснователно възражението за неяснота в тази насока, доколкото от прочита на жалбата се установява точно обратното – видно е, че за процесуалния представител на жалбоподателя е ясно, че се твърди нарушението да е извършено **в населено място**, като дори се базират доводи за отмяна на ЕФ, поради погрешна правна квалификация на това основание.

За пълнота на изложението, макар да няма оплакване в тази насока, следва да се констатира, че посочването в ЕФ на **мястото** на нарушението Пловдив, Раковски, град Раковски, не представлява нарушение, доколкото очевидно сочи на принадлежността на град Раковски към съответните област и община. Както бе констатирано, оплакване в тази насока липсва, поради което съдът го отбелязва единствено за пълнота и коректност.

В случая са налице всички кумулативно предвидени в Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. изисквания за законосъобразност на използването на мобилно техническо средство за видеоконтрол.

Нарушението е установено с автоматизирано техническо средство, представляващо **мобилна система за видеоконтрол**. Измерването и регистрирането на скоростта и запис на доказателствения видеоматериал се извършва напълно автоматично от системата радар-камера-компютър, поради

което липсата на посочване на служителят, извършил заснемането и свидетелите на същото, не е нарушение, доколкото при констатиране на нарушение с АТС законът не изисква наличието на тези лица.

В тази връзка съдът не споделя наведеното в съдебно заседание възражение, че заснемането на нарушение в режим на движение изключвало издаването на ЕФ. Посоченото изключение, регламентирано в чл. 11 от Наредбата за условията и реда за използване на АТСС, има предвид движение на служебния автомобил на органите на МВР. Видно от отразеното в Протокола по чл. 10, режимът на измерване е **стационарен – С**, а този на заснетото МПС **Д – движение**, т.е. не е налице твърдяната хипотеза, изключваща възможността за издаване на ЕФ. Посочването на начало и край на участъка отново касае участъкът, изминат от заснетото МПС, поради което неправилно от това отбелязване в протокола се извеждат доводи за незаконосъобразност на издадения ЕФ.

Не може да се сподели и доводът, че е възможно в обхвата на камерата да е попаднал и заснет автомобил, различен от този на санкционираното лице, доколкото съгласно Инструкцията за експлоатация на АТСС, направените снимки от устройството съдържат данни (в това число информация за скорост) единствено за разпознатия номер на най-близко намиращото се МПС. Горното изключва наведените от процесуалния представител на жалбоподателя възможност за заснемане на скорост, различна от тази на процесното МПС.

Съдът не споделя и възражението за незаконосъобразно ангажиране на отговорността на жалбоподателя, доколкото дружеството-собственик имало още един управител и собственик на капитала. Тук следва да се посочи, че законът не съдържа изискване в този смисъл, поради което при констатиране на нарушения с **МПС, собственост на повече от едно лице, всяко едно от тях може да носи отговорност**, поради което наказващият орган е свободен в преценката си в този смисъл. В тази връзка съдът не констатира извършване на нарушение с ангажиране на отговорността конкретно на процесния жалбоподател, доколкото същият е управител в дружеството-собственик на процесното МПС, което управлява заедно и поотделно с още едно лице, от което настоящето производство не се интересува.

Неоснователно се явява и възражението за извършване на нарушението

извън границите на населено място, като за изясняване на този въпрос бе назначена нарочна съдебно-техническа експертиза, видно от заключението на която заснетият автомобил е навлязъл в границите на населеното място – **130 м. след табелата за начало на населено място.** Съдът кредитира това заключение като обосновано и неоспорено. В хода на изслушването на вещото лице, същото е заявило, че е посетило лично процесното място, като дори е извършило заснемане и е онагледило възприятията си в приложена към заключението скица. Ето защо съдът напълно кредитира заключението по така допуснатата СТЕ.

Техническото средство е от одобрен тип, което е видно от приложеното по делото **Удостоверение за одобрен тип средство за измерване.**

Техническото средство е преминало през последваща метрологична проверка, което е видно от представения **Протокол за проверка на мобилна система за видеоконтрол.**

По преписката е приложен снимков материал, от който се установяват **точните дата, място и посока на движение** на автомобила, неговия регистрационен номер и географските координати на разположение на техническото средство и на регистриране на нарушението.

Спазени са изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 81213-532/12.05.2015 г. като надлежно е попълнен **Протокол за използване на Автоматизирано техническо средство или система.**

Електронният фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити, като в същия точно и изчерпателно са посочени **фактическите признаци на деянието:** на 06.04.2021 г. в 13.06 часа, в гр. Раковски, на ул. „Шишманско шосе“ № 13, посока с. Шишманци, е било заснето извършено нарушение за скорост с МПС марка „***“, с рег. № ***, установено с АТСС TFR1-M 648, като при разрешена скорост от 50 км/ч. е установена скорост от 64 км/ч., след отчитане на толеранс на измерената скорост от 3 км/ч. или превишение на разрешената скорост с 14 км/ч. Посочени са и правните признаци на нарушението: при разрешена в населено място скорост 50 км/ч. е допуснато наказуемо превишение на скоростта от 14 км/ч.

Изложената в Електронния фиш фактическа обстановка се доказва от приложената по административната преписка **фотоснимка.** В тази връзка

следва да се посочи, че правилно е приложен и законово установения толеранс от 3 км.ч. като от измерената скорост са извадени 3 км/ч толеранс в полза на водача. Налице е следователно пълно съответствие.

Налице е и **снимка на разположението на уреда**, с който се извършва заснемането, от която е видно и посоката на заснемане.

В електронния фиш изрично е посочено и коректното основание, на което се ангажира отговорността на жалбоподателя, а именно чл. 189, ал. 4 ЗДвП, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

Наложеното наказание точно съответства на предвидената в закона **глоба**, която е в абсолютно установен **размер**, което препятства възможността за ревизирането му.

Санкционираното нарушение разкрива типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност на деяния от този вид, поради което приложение **не може да намери и разпоредбата на чл. 28 ЗАНН**.

Настоящият съдебен състав намира за необходимо да обоснове причината, поради която отстъпва от възприетата до момента практика за отмяна на ЕФ за налагане на глоба за скорост в размер до 50 лв., застъпена от преобладаващите състави на касационната инстанция – Административен съд – Пловдив. Тази практика се изоставя, като настоящият съдебен състав намира, че липсва законова пречка за налагане на глоба за скорост с ЕФ, дори и в размер от 50 лв.

Съгласно чл. 39, ал. 4 ЗАНН *„За случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава електронен фиш.“* Използваната формулировка в чл. 39, ал.4 ЗАНН и най-вече изразът *„могат да налагат глоби в размер над „необжалваемия минимум“ по ал. 2“* е юридически неprecизна и безкрайно неясна, най-малкото доколкото в чл. 39, ал.2 ЗАНН (във всичките ѝ редакции) никога не се е съдържало правило, че налагани глоби под определен размер принципно не подлежат на обжалване. Подобно правило до обявяването му за противоконституционно с Решение на Конституционен съд № 1 от 2012 г. (ДВ, бр. 20 от 2012 г.) се е съдържало в съвсем различни разпоредби –чл. 59, ал.3 ЗАНН и чл. 189, ал.13 ЗДвП.

Всъщност необжалваемостта на квитанциите по чл. 39, ал.1 ЗАНН и на фишовете по чл. 39, ал.2 ЗАНН произтича не от размера на налаганата глоба, а от волята на наказанния субект, който приема както извършеното нарушение, така и размера на наложеното административно наказание. В този смисъл, в чл. 39, ал.3 ЗАНН изрично е посочено, че:

„ ... ако нарушителят оспори нарушението или откаже да плати глобата, за нарушението се съставя акт съгласно разпоредбите на този раздел... “.

Неясната формулировка на новелата на чл. 39, ал.4 ЗАНН налага да се тълкува волята на законодателя, която е видна при съобразяване на мотивите към законопроекта за изменение и допълнение на ЗДвП (със сигнатура 054-01-84 по описа на Народното събрание на РБ), с който в позитивното ни право едновременно са въведени, както института на електронния фиш, така и нормата на чл. 39, ал.4 ЗАНН. В мотивите:

- изрично е посочено, че недостатък на съществуващата нормативна уредба към 2011г. е, че предвижда възможност при административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система контролните органи да използват облекчен ред за санкциониране на дееца чрез фиш, само ако нарушението представлява маловажен случай и размера глобата е до 50 лева;

- констатирано е, че тази нормативна уредба не отговаря на обществената необходимост от ефективна борба с нарушенията на ЗДвП;

- поради, което отново изрично е посочено, че целта на законопроекта е да предвиди възможност овластените за това контролни органи да налагат глоби с фиш над размерите, до които това е било възможно до този момент.

От гореизложените мотиви е видна законодателната воля - нормата на чл. 39, ал.4 ЗАНН да има „овластитителен характер“, тоест да предостави една възможност контролните органи да санкционират нарушителите по опростената процедура (в случая с електронен фиш), дори размера на наложената глоба да надхвърля 50 лева (с каквото правомощия до този момент те не са разполагали). Нормата, обаче по никакъв начин не ограничава възможността ЕФ да се издават и когато се налагат глоби по-малки или равни на 50 лева.

Посочената законодателна воля е видна и при систематично тълкуване

на чл. 39, ал.4 ЗАНН с останалите законодателни промени, осъществени със същия законопроект и обнародвани в същия брой на ДВ -бр. 10 от 2011 г.

Така с параграф 10 от ПЗР на ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е извършена промяна в чл. 59, ал.3 ЗАНН, като след думата „постановления“ са добавени и думите „и електронните фишове“, като нормата е придобила редакцията:

„Не подлежат на обжалване наказателните постановления и електронните фишове, с които е наложена глоба в размер до 10 лева включително.“

Същевременно с параграф 8 от ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) е предвидено, че досегашната алинея 5 на чл. 189 ЗДвП става ал.13, като след думата „постановления“ се добавя „и електронни фишове“. Така чл. 189, ал.13 ЗДвП придобива следната редакция:

„Не подлежат на обжалване наказателни постановления и електронни фишове, с които е наложена глоба до 50 лв. включително“.

Със същия параграф 8 от ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 10 от 2011 г.) са създадени нова ал.4 на чл. 189 ЗДвП, в която е дадена общата уредба на електронния фиш и нова ал. 10 на чл. 189 ЗДвП, в която изрично е посочено че влизат в сила електронните фишове, които:

- не подлежат на обжалване;
- не са обжалвани в срока по ал. 8;
- са обжалвани, но са потвърдени или изменени от съда.

Ако волята на законодателя бе, че контролните органи нямат възможност да издават ЕФ на стойност до 50 лева, то същият нямаше:

- изрично да посочи в чл. 189, ал.10 ЗДвП, че влизат в сила ЕФ, които на подлежат на обжалване и

- изрично да уточни в чл. 59, ал.3 ЗАНН, че не подлежат на обжалване ЕФ, с които е наложена глоба до 10 лева включително, а в чл. 189, ал.13 ЗДвП, че не подлежат на обжалване ЕФ на стойност до 50 лева включително.

За пълнота на изложението следва изрично да се посочи, че нормите на чл. 189, ал.13 и на чл. 59, ал.3 ЗАНН не се намират в конфликт помежду си, доколкото:

- чл. 59, ал. 3 ЗАНН урежда необжалваемостта в общия случай,

- докато нормата на чл. 189, ал.13 ЗДвП урежда специална необжалваемост само за обществените отношения, свързани със ЗДвП.

Действително и двете норми (чл. 189, ал.13 ЗДвП и чл. 59, ал.3 ЗАНН) към настоящия момент са обявени за противоконституционни с Решение на Конституционен съд № 1 от 2012 г. (ДВ, бр. 20 от 2012 г.), в резултат от което чл. 59, ал.3 ЗАНН е и отменена.

Посоченото, обаче не отменя факта, че двете норми са били действащо право една година след приемане на новелата на чл. 39, ал.4 ЗАНН и че в тях са внесени гореизложените промени със същия ЗИД на ЗДвП, с който е приет чл. 39, ал. 4 ЗАНН, които са категорично свидетелство за волята на законодателя контролните органи да могат да издават ЕФ на стойност 50 лева или 10 лева.

Действително със същия ЗИД на ЗДвП е приета и новелата на чл. 85а ЗАНН, която обявява, че ЗАНН се явява специален закон спрямо ЗДвП в материята досежно електронните фишове. Същата обаче не представлява пречка за издаване на ЕФ на стойност равна или по-малка от 50 лева, доколкото предвид разтълкуваната действителна воля на законодателя в чл. 39, ал.4 ЗАНН подобна забрана не се съдържа.

Налице е и още едно самостоятелно основание чл. 85а ЗАНН да не препятства налагането на глоби на стойност 50 лева или по-ниска с ЕФ. Това е така, доколкото със параграф § 36 на ЗИД на ЗДвП (ДВ, бр. 101 от 2016 г., **в сила от 21.01.2017 г.**) в чл. 189, ал.14 ЗДвП е внесено изменение, като след думата „постановления“ се добавя „и фишове“, като нормата придобива следната редакция:

„За неуредените в този закон случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и фишове и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на Закона за административните нарушения и наказания“.

Че под фишове по смисъла на чл. 189, ал.14 ЗДвП се има предвид именно „електронните фишове“ е видно от систематичното място на посочената алинея –в чл. 189 ЗДвП, който урежда електронните фишове, за разлика от чл. 186 ЗДвП, който урежда обикновените фишове.

От изричния текст на чл. 189, ал.14 ЗДвП е видно, че по нарочната законодателна воля след бр.101 на ДВ от 2016г. досежно материята на

издаването, обжалваемостта и съдържанието на ЕФ ЗДвП е специален закон спрямо ЗАНН.

Нормата на чл. 189, ал.14 ЗДвП в актуалната редакция е по-нов закон от чл. 85а ЗАНН, уреждащ същия кръг обществени отношения, поради което следва да се приеме, че мълчаливо я дерогира.

В този смисъл, след измененията на чл. 189, ал.14 ЗДвП, не съществува съмнение че ЗДвП се явява специален закон спрямо ЗАНН досежно материята на ЕФ и че забрана за издаване на ЕФ на стойност до 50 лева не произтича нито от чл. 39, ал.4 ЗАНН, нито от специалния закон – ЗДвП, който в нито една своя разпоредба не ограничава възможността да се издават ЕФ в зависимост от размера на налаганата глоба.

Поради изложеното следва да се приеме, че в позитивното ни право съществуват само две пречки за издаване на ЕФ:

ако за даденото нарушение е предвидено и наказание лишаване от права - чл. 189, ал.4 ЗДвП и ако мобилното АТСС се намира в патрулен автомобил, който е в режим на движение - чл. 11, ал.2 от Наредба № 81213-532/12.05.2015г.

В процесния случай нито една от тези две пречки не е налице.

Не може да бъде аргумент за налична забрана за налагане на глоби в размер до 50 лева с ЕФ и потенциалната възможност при съставяне на АУАН, наказващия орган да приложи чл. 28 ЗАНН и да не издаде НП.

В тази връзка следва да се отбележи, че видно от дадените както в т.4 от ДР на ЗАНН, така и в чл. 93, т.9 от НК легални дефиниции- величината на превишението на скоростта (с която е свързан конкретния размер на глобата) не е единственото определящо обстоятелство, което дефинира случая като маловажен. Това е така, доколкото за преценката следва да се съобразят цял набор от други обстоятелства относими към деянието и дееца, въз основа на които да се направи извод, че процесното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения с тази правна квалификация.

С оглед гореизложеното е изцяло възможно и при превишение на скоростта, което обуславя глоба в размер на 50 лева, с оглед други налични отегчаващи обстоятелства случаят да не е маловажен. Обратно - при много

по-голямо превишение на разрешената скорост, с оглед разкритите смекчаващи обстоятелства случаят да е маловажен. В този изричен смисъл са задължителните указания на Тълкувателно решение № 23 от 21.IV.1981 г. по н. д. № 12/81 г., ОСНК и т.7 от Постановление № 6 от 26.04.1971 г. по н. д. № 3/1971 г., Пленум на ВС.

Предвид особеностите на ЕФ, който съчетава в себе си функциите, както на АУАН, така и НП (независимо от стойността на наложената глоба), жалбоподателят ще получи възможност да се позове на чл. 28 ЗАНН пред съда, по реда на обжалване на ЕФ, като по този начин правата му не се ограничават по никакъв начин, доколкото съдебната е централната фаза на процеса / чл. 7 НПК/.

Още повече, че предвид последните изменения на ЗАНН и ЗДвП (чл. 29 ЗАНН и чл. 189з ЗДвП) посочените разсъждения се явяват изцяло хипотетични, доколкото приложението на чл. 28 ЗАНН е изключено при нарушения на ЗДвП.

На настоящия състав е служебно известна установената през 2021 практика на Административен съд Пловдив, приемаща, че глоби в размер равен или по-малък от 50 лв. не могат да се налагат.

В този смисъл Решение № 62 от 14.01.2022 г. по к. адм. н. д. № 2896 / 2021 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2549 от 20.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2732 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2429 от 09.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2292 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 239 от 04.02.2021 г. по к. адм. н. д. № 2561 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1324/ 25.06.2021 г. по КАНД № 1418/2021 година на Административен съд-Пловдив, Решение № 1831 от 21.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1789 / 2020 г. на XXIII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 986 от 14.05.2021 г. по к. адм. н. д. № 668 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив.

С тази практика бяха съобразени и произнасянията на настоящия състав.

Посочената практика обаче, по съображения сходни с изложените от настоящия състав, понастоящем е изоставена, видно от най-актуалната практика на Административен съд Пловдив.

В смисъл, че не съществува законова пречка да се издават ЕФ за

глоба в размер на 50 лева са: Решение № 382/9.3.2022г. на Административен съд Пловдив, XXVI касационен състав по КАНД № 3244 по описа на съда за 2021г., Решение № 404 от 10.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 3246 / 2021 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2120 от 10.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 2219 / 2021 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2567 от 22.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 2948 / 2021 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив.

От настоящия състав се споделят изцяло и съображенията, изложени в двете решения от март 2022 на Административен съд Пловдив, че няма законодателен резон контролните органи да могат да използват облекчения ред за санкциониране на нарушителите с ЕФ при по-сериозни нарушения, при които санкциите могат да надхвърлят и 700 лева, но да бъдат обвързани да използват по-сложната и тромава процедура на съставяне на АУАН и НП при нарушения, с много по-ниска степен на обществена опасност, които се санкционират с глоба до 50 лева, още повече предвид изложените вече съображения за приложението на чл. 28 ЗАНН и действителната законодателна воля, вложена в чл. 39, ал. 4 ЗАНН.

В същия смисъл, че няма пречки да се налагат глоби на стойност 50 лева с ЕФ е най-актуалната практика на Административните съдилища от абсолютно всички административни райони в страната:

Така Решение от 15.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 1173 / 2021 г. на Административен съд - Хасково, Решение № 25 от 10.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 155 / 2021 г. на I състав на Административен съд - Ямбол, Решение № 12 от 21.01.2022 г. по к. адм. н. д. № 482 / 2021 г. на I състав на Административен съд - Стара Загора, Решение № 693 от 30.09.2021 г. по к. адм. н. д. № 835 / 2021 г. на X състав на Административен съд - Пазарджик, Решение № 536 от 02.07.2021 г. по к. адм. н. д. № 446 / 2021 г. на X състав на Административен съд - Пазарджик, Решение № 46 от 14.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 358 / 2021 г. на Административен съд - Кюстендил, Решение № 93 от 04.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 698 / 2021 г. на III състав на Административен съд - Враца, Решение от 28.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 108 / 2021 г. на Административен съд - Силистра, Решение № 12 от 22.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 183 / 2021 г. на Административен съд - Ловеч, Решение № 129 от 07.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 40 / 2022 г. на XIX състав на Административен съд - Бургас, Решение №

10 от 03.02.2022 г. по к. адм. н. д. № 243 / 2021 г. на Административен съд - Видин, Решение № 1655 от 10.12.2021 г. по к. адм. н. д. № 1943 / 2021 г. на XXI състав на Административен съд - Варна, Решение от 08.11.2021 г. по к. адм. н. д. № 269 / 2021 г. на V състав на Административен съд - Русе, Решение от 11.10.2021 г. по к. адм. н. д. № 114 / 2021 г. на Административен съд – Габрово.

По въпроса за разноските:

С оглед крайния изход на делото и предвид направеното в този смисъл искане, в полза на въззиваемата страна следва да се присъди и **юрисконсултско възнаграждение**. Съгласно чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на юридически лица се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Последната норма предвижда съобразяване на възнаграждението с вида и количеството на извършената дейност. Съдът като съобрази фактическата и правна сложност на делото, както и дейността на юрисконсулта на ОД на МВР в настоящото производство намира, че в полза на ОД на МВР Пловдив следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. Отделно от това, **в полза на РС-Пловдив следва да се присъдят сторените разноси за възнаграждение на вещото лице, изготвило допуснатата СТЕ, които възлизат в размер на 430 лв.**

Ето защо Районен съд-Пловдив, 25 н.с.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К № 4722955, издаден от ОД на МВР, гр. Пловдив, с който П. Н. Л., с ЕГН: *****, в качеството му на

*** на ***, с ЕИК: ***, е санкциониран с административно наказание ГЛОБА в размер на 50.00 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА П. Н. Л., с ЕГН: *****, в качеството му на *** на ***, с ЕИК: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на ОД на МВР Пловдив сумата от 100.00 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА П. Н. Л., с ЕГН: *****, в качеството му на *** на ***, с ЕИК: *** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Районен съд-Пловдив сумата от 430.00 /четиристотин и тридесет/ лева, представляваща възнаграждение за вещо лице за изготвяне на СТЕ.

Решението подлежи на обжалване пред ПАС по реда на гл. XII АПК и на основанията в НПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____